

Споделено от Гергана Петкова

1 декември 2014 г.

Казвам се Гергана и след мъничко дни, ще оставя 38 години живот зад себе си. Студентско бебе съм и от историите, съпътстващи появяването ми на този свят, съм запомнила едно малко чудо. Мама е трябвало да се яви на изпит по сапрогат, малко след раждането ми, за подготовката на който изпит, е трябвало да се упражнява върху десетки видове задачи. Вечерта, преди изпита, тати е успял да ѝ обясни една-единствена и на следващия ден точно тази задача ѝ се е паднала.

Т.е. вярвам в чудесата по рождение. Обичам да ги регистрирам и на хората около мен и да ги сръчквам с „Видя ли“.

На свой ред, създадох семейство и със съпруга ми дадохме живот на двама сина, днес на 17 и 15 години и на дъщеря ни – първокласник.

Завърших химия в университета, изпълних вътрешния си порив със съдържание като станах учител, преподавах с удоволствие химия, но когато почувствах, че вълната, която бях яхнала приближава към брега, прескочих на друга вълна и днес съм контролен орган в инспекцията по труда. За да се усъвършенствам в работата си, пък и защото не мога да не уча нещо, записах право.

Блогът и страницата във Фейсбук на Гери:

klementinasblog.wordpress.com/
www.facebook.com/pages/Magic-Scarf

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

Чешит човек съм. Не одобрявам толерирането на някои моменти като най. В този смисъл нямам най-хубави. Мога да дам меланжирана оценка. Не зная кога и как, но усвоих едно полезно, според мен качество - да намирам всеки момент за хубав. Ако по някакъв начин моментът е бил кофти, то задължително, след време, го изкарам през смях и го докарвам на комедия. Точно тази техника ми помага до ден, днешен и чрез нея всяка ретроспекция отчитам като хубавина.

Виж периодите ми се очертават по-лесно от моментите. Определено съм имала периоди на бавно развитие в усвояването на житейската материя и периоди на борба с живота – лека категория, сиреч лесна работа. Обаче, онези трудните, толкова са ми вземали от енергията, че едва съм оценявала леките.

А кое е най-трудното нещо, което си правила или преживявала?

Преживяването на разни несъвършенства във физическо отношение, които бяха категоризирани като академични случаи, като например 8 мм. ми язва в първи клас, дисковите ми хернии, които започнаха от 17 годишната ми възраст, блокирането на толкова енергийни канали, усложнените родилни и следродилни процеси, травми и прочие и всичко това от обич към анатомията и афинитета към сънищата след анестезиите. Безценно.

Та правих си живота труден и ето ти трудни преживелици.

Едва сега си давам сметка, че е могло да бъде и по-лесно, но пък нямаше да има с какво да се шегувам под твоите въпроси.

Има едно нещо, което направих много лесно. То беше да се науча, че няма нищо страшно в това да оставаш сам. Че самотата не е наказание, а подарък и че вътрешния покой, който успееш да култивираш в себе си е най-здравословния начин на живот.

В какво вярваш?

Вярвам в себе си. Тази вяра, обаче, е градена и доказвана емпирично. Научавайки я случка след случка. Запознавах се със себе си бавно и с повторения и съм сигурна, че още имам какво да уча. И най-интересното от тази вяра е, все още спорадично, но все пак усещането, че съм програмист на собствения си ум.

За какво мечтаеш?

Аз съм малко алчна натура. Ако кажа, че имам мечта, това означава като я постигна, тя да не ми е достатъчна и да искам друга и друга, за което да не ми стигне земното пребиваване тук. Затова играя живота си на хазартен принцип и каквото постигна си го присвоявам за сбъднала се мечта.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

Охоо, един от любимите ми въпроси. Обичам времето с всичките му философии – бързо, бавно, екстремно, никакво го няма, метеорологично, разтегливо, променливо, компонент на някое измерение и прочие. Много се наблюдаваме с него. За първи път осъзнах какво е, когато в 10 клас, преподавателят ми по философия, Илия Петров /впрочем онзи ден го видях в трамвая/, ни накара да напишем есе за времето. Тогава го разгледах от всичките му ракурси и започнах да го уважавам, като герой на моя творба. Хортувам си с времето и сме се разбрали, че всичко е въпрос на формиране на желание за нещо и менажиране на времето, необходимо за осъществяването на нещото.

Тук се сещам, че много хора ме питат постоянно „ама как ти стига времето за трите деца, за работата, за ученето на правото, към настоящия момент, за това да пишеш в блога си, да караш единия син на тренировки, да взимаш малката от нейните тренировки, да се виждаш с приятели, да плетеш, да майсториш нещо и куп още времеизяждащи дейности“ и аз не знам какво да им отговоря. Просто си смивгаме с времето и си се разтягаме с него. Много полезно упражнение за стави, сухожилия и каквото се сетите там още. Но много често времето ми си има име и това е името на Мама.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Хич.

Помня, ако някой ме е наранил. Ставам предпазлива към човека. Но това не пречи да съм същият човек, който ще направи дишане уста в устата, която ме е плюла преди това. Просто после ще се изтрия и ще продължа по моя си път. Това, да плеснем с ръце и да се прегръщаме?! Тц. Темпо, темпо трябва и всеки състезател да си тича в коридора.

Доста често, с времето, необходимостта от прошка се размива и има нещо по-различно и по-важно от нея. Просто да правите нещо

заедно и то да е съзидателно, и полезно. Тогава всичко е простено... от Вселената и се усеща в чистотата на погледа.

Миналото, настоящето или бъдещето е най-важно за теб сега?

Улавям се да живея с мисъл за трите. Имам си моменти, когато влизам в тези, три стаи и се оливам с престоя, във всяка една от тях. Но смятам, че ученето на живота, неминуемо се проектира в трите направления. Наскоро един мой приятел ми каза нещо много ценно: миналото е лепкаво, не се обръщай назад. Готино, обаче понякога имам нужда да анализирам себе си чрез миналото и да се разбере, мен и другите около мен. Всичко е важно, щом оставя нещо в нас.

Харесваш ли нашето време? В коя друга епоха би живяла?

Много си е хубаво нашето време. На снимките сме цветни. Дрехите ни са шик. Ходим на сто морета и за краткото време на пристигане там, сме успели да свършим един куп задачи през таблета или смартфона. Е, вярно, че ми скръзнаха със зъби, че съм участвала в протестите, за да ми напомнят, че не са еволюирали на сантиментър от соца, ама пък и „Интерстеллар“ беше с претенции, че е филмът на бъдещето, пък те, сцените снимани в Исландия, така че кой казва какво е нашето време?! Харесвам си го, такова каквото е. Наше си е!

Кое пътуване е най-важно за теб?

Всяко пътуване, което е за моето добро.

Какво е за теб живота? Опиши ми го с три думи.

Връх след връх...

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Медитативните гледки. Когато гледаш през видимото и виждаш много други скрити неща.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Имах едно място, в къщите на бабите и дядовците си, като събирателен образ на детството, в което се връщах често при някой поведенчески погром или емоционален срыв, но реших, че това ме държи назад и е измамно усещане за дом. Научих се да се чувствам навсякъде добре, стига от ситуацията да мога да направя разказче за блага или за „вечерния лагерен огън“ с приятелите си, където да я разказвам с апломб.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Примерът на Барон Мюнхаузен, когато се издърпва сам за косата от блатото.

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа или влияние?

Подкрепа – родителите ми, няколко приятели и мои ученици.
Влияние - Учители от началното и гимназиалното ми образование, ръководителите от различните извънкласни дейности и брат ми.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Да променя – не. По-скоро да подобря версията.

Намерила ли си призванието си?

Да. Да се разпилявам в дейности и после да обяснявам колко съм заета :) И всъщност да се окаже, че съм направила много неща.

Вярваш ли в Живота след Смъртта?

Да. Това е моята истина. От любопитство да осъзная дадена ситуация, съм се подлагала на регресивна хипноза. Имах затрогващи изживявания. Помня картините до ден днешен. Успях да си отговоря на много въпроси и си помогнах да правя по-категорични избори занапред.

А какво те кара да се чувстваш жива?

Моментите, в които съм извън зоната си на комфорт. Тогава хич не си пестя адреналина.

От какво се страхуваш?

От майчини страхове и от необмислени реакции. Страхувам се да се гмуркам, ако не виждам да прозира дъното, но скоро един приятел ми помогна да трансформирам този страх в любопитство. Показа ми клип на капещо мастило във вода. Кадрите обаче бяха обърнати, така че, сякаш мастилото тръгва нагоре и се разстила във водата. Тогава ми дойде наум, че вместо да потъвам надолу при гмуркането, аз мога да си вярвам, че всъщност долу е горе и така да отместя страха... Нямам търпение да пробвам.

Какво ти дава представа за вечност?

За мен вечността е антивреме. Обаче да се оправят тия две категории, аз съм малка все още...

Какъв е смисълът на живота за теб?

В редуването на движение и покой, и в синхронизацията на действията ти с вътрешния глас. Това е стратегия за отличници. И аз се стремя към това.

Кои емоции играят най-голяма роля в живота ти и изпитваш най-често?

Ей тия, дето заради тях не мога да си кажа тоста пред приятелите или да им пожелаая нещо истинско за празника, без да заподсмърчам и гласът ми да стане на фалцет...

Как възприемаш страданието?

Страданието е онзи кадър, в който се готвиш да скачаш от трамплин и първо натискаш надолу, подскачаш, а после се отказваш да

полетиш. Тогава трамплинът те удря в задните части и много боли. А другият път вече си знаеш.

Страданието е сила. Драмата във филма и черното на бялото. След него си по-висок.

Как би описала Любовта?

Навремето имаше едни дъвки, обвити в листче с картинка. Веднъж, на едно от тях прочетох: "Любов ето, поблагодарит ее, что она вошла в твою жизн". Много време ми трябваше да се позиционирам в картинката. Сега заучавам някакви готови фрази, че любовта е благодарност за самото ѝ съществуване, стига просто да ѝ позволиш да влезе в живота ти. Истината е, че усещам как трябва да изглежда отговора на задачата, но не ми стигат аргументите, за да съм категорична. Оставям се на усещанията си.

Обаче, като чуя Драго от Тоника да пита „Кой ще каже какво е любов, кой ще каже какво ееее“, се успокоявам, че не съм само аз на тоя свят, дете все още не съм разбрала загадката.

Какъв съвет би дала, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Давам съвети, но не очаквам някой да ги припознае като свое решение на проблемите си. Всеки заслужава да трупа собствен опит. И се стремя да уважавам това духовно правило.

Какво може да те разплаче?

Генерираното напрежение и липсата на взаимност в негативен смисъл, но в добрия – успехите на децата ми и думите „С теб съм“, казани от приятел.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Ведрината и усмивката отсреща.

Кое е доброто (думи или дело), което няма да забравиш?

В 6-ти клас учителката ми по български език и литература, г-жа Виолета Кацарска поиска бележника ми и аз със свито сърце го

подадох. След това видях в графата „забележки“ - „имате прекрасна дъщеря“. Почувствах се добра и когато станах учител, на свой ред, предадох жеста на мой ученик Андрей Новаков, защото това момче го заслужаваше и знаех какво отключи тази оценка в мен. Мисля, че това момче постига много днес.

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко е подреден той?

Криво-ляво е подреден. Искан ми се по-дълго да диря, онази мъничка част, която все липсва, понеже някой е сритал под дивана, защото намеря ли я, ще трябва да реда друг пъзел...

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

За това, че съм част от тази сцена и че ролята ми харесва...

*

Интервюто е публикувано за първи път в блога на Кристина Митева „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“:

<http://www.oneofusshares.com/2014/12/blog-post.html>